oběžník ministerstva sociální péče ze dne 1. října 1921, č. 3042/G. — Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou. Z § 7 cit. zákona nemůže stěžovatel pro svoje stanovisko nic dovozovati, ježto předpis ten jedná o práci přes čas, t. j. přes 8 hodin ve 24 hodinách nebo přes 48 hodin týdně, nikoli však o práci noční, o kterou zde jde. — Na zákonném zákazu jakékoli práce noční v pekárnách, pokud by práce ta nespadala pod výjimky shora uvedené, čehož ve sporném případě není, nemůže nic změniti ani oběžník ministerstva sociální péče ze dne 1. října 1921, č. 3042/G, kterého se stížnost dále dovolává. V oběžníku tom nestanoví totiž ministerstvo sociální péče žádné úchylky (výjimky) od všeobecného zákazu noční práce v živnosti pekařské, vysloveného v § 8, nýbrž vykládá v něm ustanovení § 8 s použitím § 7 v ten smysl, že zákaz noční práce se nevztahuje na práce přípravné (na př. zadělávání těsta, první vytápění pece atd.), které výrobě nutně předcházejí. Avšak výklad, jaký se tu dává § 8 zákona č. 91/1918, jest, jak řečeno, mylný, neboť § 7 je zařaděn do předpisů, upravujících práci přes čas, o práci noční, která jest v § 8 zakázána bez jakéhokoli rozeznávání, však neplatí. Je ovšem pravda, že by ministr sociální péče ve srozumění se zúčastněnými ministry mohl na základě zákonného zmocnění v § 8 obsaženého určité práce nebo vůbec práci v noci i v podnicích pekařských dovoliti, vyžadoval-li by toho veřejný zájem nebo pravidelná potřeba obyvatelstva. Avšak dotčený oběžník ministerstva sociální péče ani podle svého obsahu, ani podle formy (jeť jen interním úředním pokynem, vydaným nadto bez dohody se zúčastněnými ministry), nemá povahy takovéhoto povolení, jež od zákonného zákazu dispensuje. — Z toho, co uvedeno, plyne, že naříkané rozhodnutí, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem § 8 zákona č. 91/1918, je ve shodě se zákonem a musila býti proto stížnost zamítnuta jako bezdůvodná, aniž bylo třeba zabývati se otázkou, zda práce, o něž jde, mají povahu prací pouze přípravných, či náležejí-li již k samé výrobě.

(Nález Nejvyššího správního soudu ze dne 8. ledna 1930, č. 24.094/29. Srov. nález Nejv. správ. soudu ze dne 16. září 1929, č. 4364/28, uveř. v »Sociální revui« 1929, str. 583.)

Zákon o závodních výborech.

Sděluje dr. O. Sulík.

1. Zbavení členství v závodním výboru pro hrubé porušení povinností.

Správa závodu (stěžující strana) učinila opatření, aby dva dělníci, kteří se dostali v závodě do sporu, pracovali každý u jiného stroje. Předseda závodního výboru přikázal však jednomu z těchto dělníků, aby pracoval dále u svého dosavadního pracovního stroje, dokud se věc nevyšetří. Příkaz tento dal předseda proto, aby uklidnil dělníka nesmírně rozčileného nad utrpěnou domnělou křivdou, jakož aby zabránil výtržnostem dělnictva, které se shromáždilo a bouřlivě protestovalo proti přesazení rozčileného dělníka.

Spatřujíc v počínání předsedy závodního výboru hrubé porušení jeho členských povinností, správa závodu žádala, aby rozhodčí komise zbavila předsedu členství v závodním výboru podle § 21, odst. 1., písm. c) zák. č. 330/1921 Sb. z. a n.

Rozhodčí komise nevyhověla žádosti správy závodu. Odůvodnila své rozhodnutí zejména tím, že čin předsedy závodního výboru, který jest sice porušením § 3, odst. 2. cit. zákona, není hrubým porušením členských povinností po rozumu § 21, odst. 1., písm. c) téhož zákona.

Správa závodu podala stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu proti rozhodnutí rozhodčí komise, namítajíc hlavně, že

1. v činu předsedy záv. výboru projevuje se soustavný odpor proti nařízením správy závodu,

2. chování předsedovo jest též důvodem k propuštění jeho z práce podle § 82, písm. f) živn. řádu.

Obě okolnosti kvalifikují po názoru stěžující strany předsedův čin jako hrubé porušení povinností člena závodního výboru.

Nejvyšší správní soud zamítl stížnost jako bezdůvodnou. Odůvodnil svůj nález v podstatě takto:

Pro otázku, porušil-li člen závodního výboru své funkční povinnosti (vyplývající z členství v záv. výboru), nemůže míti významu okolnost, že porušil snad zároveň i své povinnosti smluvní (plynoucí pro něj z pracovního poměru). Proto také porušení smluvních povinností nemůže kvalifikovati porušení funkčních povinností na hrubé porušení těchto povinností.

Zákon sám nestanoví znaků pro určení pojmu hrubého porušení povinností člena závodního výboru. Nelze ze zákona vyvozovati, že porušení kterékoliv povinnosti člena závodního výboru jest eo ipso porušením hrubým. Aby porušení nabylo charakteru porušení hrubého podle § 21, odst. 1., písm. c) cit. zákona, musí vždy přistoupiti nějaký moment, který kvalifikuje čin nebo opomenutí člena závodního výboru na poklesek hrubý. Takový kvalifikační moment může záležeti zejména ve zlém úmyslu, hrubé nedbalosti nebo ve velikosti škody.

Stěžující strana vidí takový kvalifikační moment v tom, že čin předsedův byl spáchán ze soustavného odporu proti nařízením správy závodu, zakrývaného ovšem jiným motivem. Stěžovatelka svou domněnku ani ve stížnosti, ani ve správním řízení nedoložila konkretními okolnostmi. Slyšení svědci se vyslovili proti takové domněnce.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 4. prosince 1929, č. 21.922/29.)

2. a) Nezákonné zvolení členů (náhradníků) závodního výboru může míti právní účinky, jestliže nebyly včas podány námitky proti volbě.

b) Pojem podstatné vady řízení.

Při volbě do závodního výboru v závodě stěžující strany podána byla jediná kandidátní listina. Osoby navržené v kandidátní listině byly prohlášeny za zvolené bez dalšího volebního řízení. Správa závodu (stěžovatelka) podala proti výsledku volby námitky, které později odvolala, sjednavši zvláštní dohodu se zaměstnanectvem závodu před rozhodčí komisí.

Závodní výbor takto ustavený podal stížnost u rozhodčí komise, vytýkaje, že správa závodu propustila z práce jednoho náhradníka závodního výboru bez souhlasu rozhodčí komise, porušivši tím ustanovení § 22, odst. 2. zák. č. 330/1921 Sb. z. a n. o závodních výborech.

Rozhodčí komise rozhodla o této stížnosti nálezem, v němž bylo uvedeno mimo jiné, že okresní soud jako rozhodčí komise*) vyhověl závodnímu výboru v tom, že správa závodu propuštěním náhradníka závodního výboru z práce bez souhlasu závodního výboru**) porušila předpis § 22, odst. 2. cit. zák., pročež se prohlašuje propuštění náhradníkovo z práce za nezákonné.

Proti tomuto nálezu rozhodčí komise podala správa závodu stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, uvádějíc zejména:

---

*) Správně mělo býti uvedeno: »rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech v ...«

**) Správně mělo býti uvedeno: »rozhodčí komise«.